

Dit is een stuk dat ik op Buitenkunst juli 2010 geschreven heb als schrijfpdracht. Ik heb het voorgedragen aan ongeveer 100 man/vrouw.

Geachte gelukkigen,

Wij, gehandicapten, kreupelen, lammen, blinden en andere gelukkigen zijn gelukkig.

Maar het gewone volk voelt zich verheven en denken dat zij het geluk aan hun kant hebben. Ze vergeten dat wij alle tijd hebben om te genieten van ons geluk.

Dat, terwijl de werkende zich dienstbaar opstelt, zich kapot werkt. En in hun kostbare leef tijd proberen het geluk af te dwingen.

Wij leven dan relaxed en genieten van al wat op ons af komt.

We laten ons vertroetelen en onze billen vegen door allerlei aardige mensen met een roeping. Zij nemen alle zorgen bij ons weg en we delen ons geluk. Dit alles leidt tot wie wij zijn..... de gelukkige groep mensen.

Totdat het 5 uur is en de gehandicapte nog een pak suiker nodig heeft.

Dan... komen de gefrustreerde, bezwete mensen van hun werk.

En vlak voordat zij hun kinderen van de crèche halen, nemen zij ons aartsparadijs over.

Dan zijn wij, de gelukkigen, teveel. Terwijl wij de economie draaiend houden, door onze veelzijdige behoeften. We hebben veel tijd onze uitkering te besteden

We worden in onze 45 km autootjes opgejaagd. De werkende zeggen dat we de wegen verstoppen.

Ze zitten ons op de hielen en proberen ons geluk te verstoren. Ze willen dat we ons ook ongelukkig voelen. Ze geven ons het gevoel dat we teveel zijn. Maar dat, dat laten we niet gebeuren.

We zijn gelukkig en dat blijven we..... toch? We laten ons er niet onder krijgen door die werkenden.